4. Aangezien de aanwijzing van een ambtenaar om een bepaald ambt ad interim te vervullen van de beoordeling van het dienstbelang afhangt, kan betrokkene zich om voor de daaraan verbonden voordelen in aanmerking te komen niet beroepen op het enkele feit dat hij de daaraan verbonden taken vervult.

5. Het dienstbelang en de bij aanwerving in acht te nemen onpartijdigheid kunnen, ook wanneer een aantal personen voor bevordering of overplaatsing in aanmerking kan worden gebracht, met een intern vergelijkend onderzoek gebaat zijn.

In de zaak 23-74

BERTHOLD KÜSTER, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Bertrange, 243, rue des Romains, ten deze vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat in de Cour Supérieure du Grand-Duché, 71, rue des Glacis te Luxemburg, te wiens kantore domicilie is gekozen,

verzoeker,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, Luxemburg, ten deze vertegenwoordigd door de secretaris-generaal H. R. Nord, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, te wiens kantore domicilie is gekozen,

verweerder,

betreffende te toekenning — overeenkomstig artikel 7, van het Statuut van de ambtenaren — van de hoedanigheid van ambtenaar aangewezen om ad interim een ambt in de rang A3 te vervullen en van de daarmede verband houdende aanvullende toelage, alsmede de nietigverklaring van de benoemingen waartoe het Europees Parlement na het intern vergelijkend onderzoek A/43 is overgegaan

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, Kamerpresident, A. M. Donner (rapporteur) en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: G. Reischl
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

# ARREST

## Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het processerloop

Verzoeker, ambtenaar in de rang A4, is in april 1959 bij de Hoge Autoriteit in dienst getreden. In mei 1961 werd hij geplaatst op de taalkundige dienst van het Europees Parlement; sedert januari 1963 is hij bij de commissies van het Parlement te werk gesteld, laatstelijk bij de Commissie voor Milieubeheer en Volksgezondheid onder directie van de heer Van Nuffel. Toen deze ingevolge een interne reorganisatie op een directeurspost werd benoemd en naar een ander directoraat-generaal overgeplaatst, werd de post van secretaris der Commissie voor Milieubeheer en Volksgezondheid vacant en per 1 september 1973 door verzoeker waargenomen.

In een brief aan Directeur-generaal Pasetti-Bombardella van 26 november 1973 vroeg verzoeker om een officieel besluit tot bevestiging van de door hem in feite vervulde waarneming ad interim. De brief bleef onbeantwoord. In een brief aan de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 13 februari 1974 herhaalde hij zijn verzoek en vroeg hij hem ten spoedigste te antwoorden. Hij wees er op dat hij de betrokken post sedert 1 september 1973 in feite vervulde.

Op 22 februari 1974 wendde hij zich tot het tot aanstelling bevoegd gezag met een klacht als bedoeld in artikel 90 waarin hij vroeg om toekenning van de in artikel 7, lid 2, voorziene aanvullende toelage.

Ten antwoord op de brief van 13 februari heeft de secretaris-generaal in een brief gedagtekend 4 maart 1974 opgemerkt dat er geen voorstel tot benoeming ad interim was gedaan omdat de post, na het vergelijkend onderzoek A/43, op korte termijn zou worden bezet.

Inmiddels waren de posten van vijf afdelingshoofden op het Directoraat-generaal Commissies en Interparlementaire Delegaties bij kennisgeving nr. 875 van 26 september 1973 vacant verklaard. Volgens de kennisgeving zouden de posten worden bezet overeenkomstig artikel 29, lid 1, sub a). Op 28 september 1973 diende verzoeker op de voorgeschreven wijze zijn sollicitatie in. In een tot de voorzitter van het Europees Parlement, de heer Berkhouwer, gerichte brief van 5 oktober 1973 vroeg verzoeker hem er op te willen toezien dat alle in artikel 29, lid 1, sub a), voorziene mogelijkheden ook zouden worden benut. De brief bleef onbeantwoord.

Op 23 november 1973 werd de kennisgeving van het intern vergelijkend onderzoek A/43 geplaatst. Na deze gewijzigde procedure wendde verzoeker zich bij brief van 26 november 1973 tot de secretaris-generaal met verzoek te mogen vernemen tot welke resultaten het in artikel 29, lid 1, sub a), bedoelde onderzoek had geleid. Hij verzocht de secretaris-generaal dringend hem eventueel te laten weten om welke redenen dat onderzoek niet tot resultaten had geleid. Een afschrift van die brief werd gezonden aan de voorzitter van het Europees Parlement.

In gelijkluidende brieven van de voorzitter en de secretaris-generaal, beide gedagtekend 20 december 1973, werd verzoeker medegedeeld dat men ter voorziening in de vacatures liever over een ruimere keuzemogelijkheid wilde beschik-

ken. Op 30 november 1970 solliciteerde verzoeker in het kader van het vergelijkend onderzoek A/43.

Het onderzoek leidde ertoe dat de voorzitter van het Parlement bij besluiten van 14 februari 1974 vijf andere kandidaten in de vacatures benoemde.

In een klacht van 7 maart 1974 vroeg verzoeker die besluiten ongedaan te maken en hem op een der vacante posten van afdelingshoofd te benoemen.

Bij brief van 14 maart deed de voorzitter hem weten wegens de vaagheid van de klacht niet in staat te zijn op de verzoeken in te gaan.

Bij beroepschrift van 19 maart 1974, dat dezelfde dag ter griffie is ingeschreven, maakte verzoeker de zaak aanhangig bij het Hof van Justitie.

De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad.

Op rapport van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal gehoord, heeft het Hof (Eerste Kamer) besloten: a) verweerder uit te nodigen zich nader uit te laten over de redenen welke hem aanleiding gegeven hadden de betrokken posten niet langs de weg van bevordering te vervullen; b) verweerder uit te nodigen de beoordelingstabel over te leggen die als bijlage gevoegd was bij het rapport van de jury die met het vergelijkend onderzoek A/43 belast was geweest.

Na de antwoorden op deze vragen te hebben ingewacht heeft het Hof bij beschikking van 20 november 1974 besloten de heer Opitz, voorzitter van de jury, te dagvaarden ten einde als getuige te worden gehoord nopens de maatstaven die de jury had aangelegd.

## II — Conclusies

*Verzoeker* concludeert dat het den Hove behage

A — 1. te verstaan dat de administratie van het Europees Parlement verzoeker, desgevraagd, ten onrechte niet heeft bevestigd dat hij de vacante post bij de Commissie voor Milieubeheer en Volksgezondheid in feite ad interim vervult;

2. het Europees Parlement te veroordelen tot betaling aan verzoeker van de aanvullende toelage, bedoeld in artikel 7, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren;

B — 1. te verstaan dat het intern vergelijkend onderzoek A/43 in strijd met de voorschriften was geopend en het met alle gevolgen van dien nietig te verklaren;

2. subsidiair, te verstaan dat het Europees. Parlement de lijsten van geschikte kandidaten alsmede alle documenten op grond waarvan deze lijst werd vastgesteld, met inbegrip van de laatste beoordelingsrapporten over de bevorderde kandidaten, dient over te leggen; de vijf op het vergelijkend onderzoek A/43 gevolgde benoemingen wegens strijd met de artikelen 7, 29 en 45 nietig te verklaren;

C — het Europees Parlement te verwijzen in de kosten van het geding.

*Verweerder* concludeert dat het den Hove behage:

A — hem akte te verlenen dat hij bereid is de lijst van geschikte kandidaten opgemaakt door de jury belast met het intern vergelijkend onderzoek A/43 — alsook het met redenen omkleed rapport dier jury — in het geding te brengen, behalve voor zover betreft de punten behaald door andere kandidaten dan de heer Küster;

het verzoek om overlegging van stukken voor het overige te verwerpen;

B — het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren; het te verwerpen;

het te verwerpen;

C — kosten rechtens.

III — Middelen en argumenten van partijen

*1. Het eerste deel van het petitum*

*Verzoeker* betoogt dat de betekenis van artikel 7, lid 2, eerste volzin, van het statuut volgens hetwelk „de ambtenaar *kan worden aangewezen* ad interim een ambt te vervullen . . ." niet duidelijk is. Artikel 25, derde alinea, van het Statuut geeft een uitputtende opsomming van besluiten met betrekking tot aanstelling, benoeming in vaste dienst, bevordering, overplaatsing, vaststelling van de ambtelijke staat en beëindiging van de dienst van een ambtenaar, doch noemt de besluiten inzake de vervulling ad interim als bedoeld in artikel 7, lid 2, nergens. Dat wil zeggen dat het interimaat ondanks de dubbelzinnige redactie van dit voorschrift als een feitelijke situatie is te beschouwen, die niet in een formeel besluit ad hoc behoeft te worden vastgelegd. Verzoeker was in feite belast met de uitvoering van aan zijn hiërarchische chef opgedragen taken en kreeg na bevordering van de betrokken ambtenaar de verantwoording te dragen voor het secretariaat der Commissie voor Milieubeheer en Volksgezondheid. Een formeel besluit ad hoc behoefde destijds dus niet te worden genomen. De aldus geschapen situatie was voor alle betrokken ambtenaren zonneklaar. Daaruit volgt dat verzoeker met ingang van het tijdstip waarop hij in feite het secretariaat van voormelde commissie heeft waargenomen recht had op de aanvullende toelage bedoeld in de tweede volzin van artikel 7, lid 2.

*Verweerder* meent dat verzoeker, wat het eerste deel van het petitum betreft, niet in zijn vordering kan worden ontvangen. Behelsde zijn brief van 26 november 1973 een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut om hem ad interim met het vervullen van de post van secretaris van de Commissie voor Milieubeheer en Volksgezondheid te belasten, dan is de secretaris-generaal met zijn antwoord van 4 maart 1974, binnen de hem daartoe gestelde termijn van vier maanden gebleven. Pas tegen het daarin besloten liggend besluit kon de heer Küster opkomen met een klacht in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut. Met zijn klacht van 22 februari was hij daarentegen opgekomen tegen het feit dat hem geen aanvullende toelage ex artikel 7, lid 2, was toegekend; zij had geen betrekking op de hierbedoelde beslissing en zou dan omdat zij aan de in feite genomen beslissing vooraf ging, ook te vroeg zijn genomen. Verzoeker kan dan in zijn klacht niet worden ontvangen. Daarmede wordt ook het beroep in rechte niet-ontvankelijk: er is geen rechtsgeldige klacht als bedoeld in artikel 90, lid 2, aan voorafgegaan. Zou men verzoekers redenering aanvaarden volgens welke het interimaat als een feitelijke toestand is te beschouwen, zodat hij ook zonder formeel besluit van de administratie recht op de aanvullende toelage zou hebben, dan zou hij met zijn klacht van 22 februari de eerste processuele handeling hebben verricht die met het oog op de ontvankelijkheid van het beroep in rechte noodzakelijk is. Maar ook dan zou verzoeker in casu in dat beroep niet kunnen worden ontvangen; de klacht van 22 februari had dan, al dan niet uitdrukkelijk, moeten zijn verworpen. De brief van de secretaris-generaal van 4 maart 1974 is echter niet als een besluit tot verwerping van die klacht te beschouwen, omdat zij betrekking had op de verzoeken die de heer Küster op 26 november 1973 en 13 februari 1974 had gedaan. Ook in deze gedachtengang zou het beroep dus te vroeg zijn ingesteld en derhalve niet-ontvankelijk zijn.

Ten principale merkt verweerder op dat de aanwijzing om een ambt ad interim te vervullen blijkens artikel 7, lid 2, eerste volzin, bij een formele handeling van het

tot aanstelling bevoegde gezag moet worden gedaan; die uitlegging vindt steun in 's Hofs arrest van 16 maart 1971, gewezen in de zaak 48-70, Bernardi t. Europees Parlement, Jurispr. blz. 175. Een aanvullende toelage kon dus slechts op grond van een ad hoc genomen besluit worden betaald. De administratie beschikt ten deze over een discretionaire bevoegdheid en ter zake van de uitoefening van die bevoegdheid kan geen beroep in rechte ex artikel 91, lid 1, van het Statuut worden ingesteld. Zij mocht dus, in afwachting van de resultaten van het intern vergelijkend onderzoek A/43, de hierbedoelde post onvervuld laten.

*Verzoeker* ontkent dat zijn brieven van 26 november 1973 en 13 februari 1974 aan de heer Pasetti-Bombardella onderscheidenlijk aan de secretaris-generaal verzoeken bevatten als bedoeld in artikel 90, lid 1, van het Statuut. In beide gevallen ging het slechts om correspondentie met de administratie en het enige tot vervulling ad interim van A-posten bevoegde gezagsorgaan is de voorzitter van het Europese Parlement. En waar voor briefwisseling met de administratie geen termijn is voorgeschreven, was verzoekers klacht van 22 februari 1974 ontvankelijk. Het instellen van beroep bij het Hof van Justitie vóór het verstrijken van de termijn binnen welke het tot aanstelling bevoegde gezag zijn standpunt kan bepalen, vindt zijn rechtvaardiging in het feit dat verzoeker op 25 maart 1974 om een uitspraak in kort geding heeft verzocht. Waar de voorzitter van de Eerste Kamer van het Hof van Justitie hem bij beschikking van 28 maart 1974 in dat verzoek ontvankelijk heeft verklaard, dient artikel 91, lid 4, van het Statuut te worden toegepast: „... de procedure ten principale voor het Hof [wordt] opgeschort totdat een uitdrukkelijk of stilzwijgend besluit tot afwijzing van de klacht wordt genomen." De termijn binnen welke de klacht van 22 februari 1974 kon worden beantwoord was op 23 juni 1974 verstreken, zodat de ontvankelijkheid van het beroep, wat het interimaat betreft, vaststaat.

*Verzoeker* betoogt dat hem door zijn juist bevorderde chef was opgedragen als afdelingshoofd de leiding op zich te nemen van het secretariaat der Commissie voor Milieubeheer en Volksgezondheid. Hij heeft zich vervolgens gedurende acht en een halve maand, tot 20 mei 1971, van die taak gekweten. Daaruit blijkt dat de administratie van de in artikel 7, lid 2, geboden mogelijkheid gebruik gemaakt heeft. Het is zonneklaar dat verweerder de geldelijke gevolgen van het in feite vervulde interimaat had moeten aanvaarden. Zodra verzoeker door de hiërarchisch boven hem geplaatste ambtenaar met de op hoger niveau gelegen werkzaamheden van afdelingshoofd was belast, was hij tot de aanvullende toelage gerechtigd. Het Parlement beschikt in zoverre over generlei discretionaire bevoegdheid.

*Verweerder* zegt voor repliek dat het voor de bepaling van de juridische draagwijdte van verzoekers brieven van 26 november 1973 en 13 februari 1974 niet de doorslag geeft tot welke gezagsorganen zij zijn gericht, doch wat erin staat. Het staat vast dat hij in die brieven op grond van artikel 90, lid 1, van het Statuut verzocht om overeenkomstig artikel 7, lid 2, ad interim met het vervullen van een ambt te worden belast. Tot wie de brieven waren gericht doet weinig ter zake omdat volgens artikel 90, lid 3, de in lid 1 bedoelde verzoeken van ambtenaren in ieder geval langs hiërarchieke weg moeten worden ingediend. En uit de bewoordingen van verzoekers klacht van 22 februari 1974 blijkt dat hij ook zelf voormelde brieven als verzoeken in de zin van artikel 90, lid 1, heeft beschouwd.

Ook wanneer het er voor zou moeten worden gehouden dat de brieven van 26 november 1973 en 13 februari 1973 geen verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, behelzen, zou de klacht niet ontvankelijk zijn. Volgens artikel 90, lid 2, moet een klacht tegen een bezwarend besluit worden gericht, of het bevoegd gezag nu een besluit heeft genomen dan wel zich van het nemen van een statutair voorgeschre-

ven maatregel heeft onthouden. Verzoeker heeft het tweede geval op het oog. Maar wanneer verzoeker er niet om gevraagd heeft, kan er ook geen sprake zijn van beklag over het feit dat het gezag de ad interim vervulde dienst ten onrechte niet als zodanig zou hebben erkend. Wat de niet-betaling der toelage betreft: het beroep kan aan niet-ontvankelijk verklaring alleen ontkomen met behulp van het op 25 maart 1974 in kort geding gedane verzoek en artikel 91, lid 4, van het Statuut. Dat verzoek had echter slechts op het tweede deel van het petitum betrekking, te weten op de gevraagde nietigverklaring van vijf benoemingen. Men kan er dus geen gebruik van maken om te ontkomen aan de consequenties van het feit dat het beroep, wat de vervulling van bedoeld ambt ad interim betreft, te vroeg is ingesteld.

Ten principale wijst verweerder er nog op dat verzoeker zich blijkens zijn brieven van 26 november 1973 en 13 februari 1974 en zijn klacht van 22 februari 1974 zelf op het standpunt stelde dat zijn ambtelijke status pas zou zijn geregulariseerd nadat de administratie te zijnen behoeve een formeel besluit ad hoc zou hebben genomen. Dit lag ook helemaal in de lijn van 's Hofs jurisprudentie op artikel 7, lid 2.

Omdat de aanvullende toelage slechts het sequeel is van een benoeming ad interim, is zij afhankelijk van een besluit als voorzien in de eerste volzin van artikel 7, lid 2. De dag waarop zodanig administratief besluit is genomen is bepalend voor de berekening van de vierde maand (waarop de toelage ingaat).

*2. De benoemingen*

Volgens *verzoeker* moet in de eerste plaats worden nagegaan of het intern vergelijkend onderzoek A/43 dat voor de kennisgeving van vacature nr. 875 in de plaats kwam, op zich zelf rechtmatig was. In die kennisgeving beloofde het tot aanstelling bevoegd gezag dat allereerst door bevordering of overplaatsing in de vacatures zou worden voorzien. Verzoeker die aan alle voorwaarden voor bevordering naar een der vacante posten voldeed, heeft er belang bij dat de administratie te werk gaat volgens artikel 29, lid 1, sub a), van het Statuut. Uit 's Hofs jurisprudentie (arrest van 4 maart 1964 in de zaak 15-63, Lassalle t. Europees Parlement, Jurispr. blz. 63) blijkt dat men die procedure pas mag laten varen wanneer alle mogelijkheden welke zij biedt door de administratie uitputtend zijn nagegaan. Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat de administratie in casu alle bevorderingsmogelijkheden heeft onderzocht. Voorts wordt in het besluit waarbij de administratie het intern vergelijkend onderzoek A/43 heeft opengesteld, nergens gezegd waarom men van de weg die men blijkens kennisgeving nr. 875 had willen bewandelen, is afgestapt. Men is dus ten onrechte overgegaan tot het uitschrijven van het intern vergelijkend onderzoek A/43, dat derhalve — mét de vijf gewraakte benoemingsbesluiten — moet worden nietig verklaard. Subsidiair betoogt verzoeker dat dat onderzoek ook geen regulier verloop heeft gehad. Hij trekt de maatstaven van de jury in twijfel; zij zijn volgens verzoeker niet door het dienstbelang ingegeven en in zoverre in strijd met artikel 7, lid 1, van het Statuut. Voorts zouden de aangelegde criteria zich niet verdragen met de dwingende bepalingen van artikel 45 van het Statuut, waarin onderlinge vergelijking der beoordelingsrapporten is voorgeschreven. Verzoeker concludeert dan ook dat de wederpartij alle stukken moet overleggen die aan de lijst van geschikte kandidaten voor de vacante posten ten grondslag zijn gelegd, alsook die lijst zelf en, eventueel, de laatste jaarrapporten betreffende de bevorderde kandidaten.

*Verweerder* vraagt zich af of in de klacht waarmede de administratieve behandeling wordt ingeleid, niet reeds summierlijk moet zijn vermeld op welke gronden men in rechte tot onrechtmatigheid denkt te concluderen. Na vaststelling dat zulke gronden in de klacht van 7 maart 1974 niet voorkwamen, had hij in zijn

(administratief) besluit van 14 maart de heer Küster uitgenodigd zijn klacht nader te motiveren. Deze heeft hieraan in zijn brief van 18 maart 1974 gevolg gegeven, ofschoon hij tevens verklaarde dat de geheime aard van de werkzaamheden der jury hem die opgave wel had bemoeilijkt. Wegens deze aanvullende nota kon de administratieve fase niet als geëindigd worden beschouwd — zoals ook in het besluit van 14 maart 1974 met zoveel woorden is verklaard —. Verzoeker had dus, alvorens zich tot het Hof te wenden, de eindbeslissing moeten afwachten.

Verweerder betoogt dat hij artikel 29 heeft nageleefd, immers allereerst de mogelijkheden tot bevordering en overplaatsing als bedoeld in lid 1, sub a), van dat artikel heeft onderzocht. In de kennisgeving van vacature nr. 875 stond duidelijk dat de voorzitter van het Europees Parlement voorhands aan bevordering of overplaatsing dacht. Pas toen het resultaat van deze eerste etappe der procedure geen bevredigende resultaten bleek op te leveren, is men tot de tweede etappe (artikel 29, lid 1, sub b)) overgegaan — door aanplakking van de kennisgeving van het intern vergelijkend onderzoek A/43 van 23 november 1973 —. Verzoeker kan dus niet volhouden dat men de eerste etappe heeft overgeslagen en dadelijk tot de tweede etappe is overgegaan. Verzoeksters beweringen dienaangaande worden door de briefwisseling tussen hem en de voorzitter (brieven van 5 oktober 1973, 23 november 1973 en 20 december 1973) weerlegd.

Van de administratie mag trouwens in het geheel geen bewijs worden verlangd met betrekking tot de onderdelen van het onderzoek waartoe zij in de eerste etappe der procedure krachtens artikel 29, lid 1, moet overgaan. Dat onderzoek valt onder de discretionaire bevoegdheid waarover de administratie beschikt wanneer zij van de haar in de eerste etappe geboden mogelijkheden gebruik wenst te maken.

Verweerder verklaart zich bereid tot overlegging van de lijst van geschikte kandidaten die de jury tijdens haar werkzaamheden heeft opgesteld en van het met redenen omkleed verslag bedoeld in artikel 5, laatste alinea, van bijlage III van het Statuut en de punten die de heer Küster bij het vergelijkend onderzoek heeft behaald. Verweerder meent evenwel niet te mogen onthullen welke punten er aan de andere kandidaten zijn toegekend en hoe hun beoordelingsrapporten eruit zagen. Er wordt op gewezen dat de heer Küster niet is geplaatst op de in artikel 30 van het Statuut bedoelde lijst van geschikte kandidaten. Het tot aanstelling bevoegd gezag heeft de sollicitatie van de heer Küster dan ook niet in aanmerking kunnen nemen.

De bezwaren die werden ingebracht tegen de maatstaven welke de jury heeft vastgesteld, zijn als niet-ontvankelijk te beschouwen. Volgens artikel 5 van bijlage III van het Statuut heeft de jury, met inaanmerkingneming van hetgeen dienaangaande in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek is vermeld, de maatstaven vast te stellen waarnaar de bewijsstukken der kandidaten zullen worden beoordeeld. De aangelegde criteria en het aan de onderscheiden criteria toegekende belang waren trouwens afgestemd op de gegevens die in de aankondiging waren vermeld en van enigerlei onregelmatigheid die de procedure onrechtmatig zou maken, is niet gebleken.

*Verzoeker* wijst erop dat de brief van de voorzitter van het Europees Parlement van 14 maart een antwoord op zijn klacht van 23 februari behelst. Uit het inleidend verzoekschrift van 19 maart 1974 blijkt duidelijk dat hij de brief van 14 maart 1974 had opgevat als een antwoord dat op afwijzing van zijn klacht neerkwam. Ook verzoekers brief van 18 maart, waarin hij aan zijn klacht enige nadere gegevens ten grondslag legt, is te dien aanzien duidelijk. Verweerders stelling dat de klacht reeds een summiere opgave moet behelzen van de middelen waarop het beroep in rechte zal worden gebaseerd, vindt in het Statuut geen grondslag. Hij kon die middelen in de

administratieve fase van het geding trouwens niet formuleren omdat hij tot de gewraakte stukken geen toegang had.

Ten principale betoogt verzoeker nogmaals dat de overgang van de eerste naar de tweede etappe van de in artikel 29 van het Statuut bedoelde procedure moet geschieden bij een besluit in formele zin, waarin de redenen worden vermeld waarom niet door bevordering of overplaatsing in de vacatures kon worden voorzien. In casu behelst het houden van een intern vergelijkend onderzoek „détournement de pouvoir". Verzoeker herhaalt hier de redenen die zijns inziens tot zijn bevordering naar de post van afdelingshoofd hadden moeten leiden:

1. zijn lange beroepservaring bij de Commissie voor Milieubeheer en Volksgezondheid;
2. zijn verdienstelijk gedrag op de betrokken dienst, dat door zijn onmiddellijke superieuren hogelijk werd gewaardeerd;
3. de uitstekende beoordelingsrapporten die over hem zijn uitgebracht;
4. het feit dat het hoofd van de administratie van het Europese Parlement, de heer Pasetti-Bombardella, hem ter bevordering had voorgedragen;
5. het feit dat hij gedurende acht en een halve maand een A3-post heeft bekleed.

In meer algemene zin diene dat er aan het uitschrijven van het interne vergelijkend onderzoek A/43 een aantal fouten kleven; met name is artikel 45 van het Statuut overtreden, waarin wordt bepaald dat ambtenaren, om voor bevordering in aanmerking te komen, in hun rang een minimumdiensttijd moeten hebben vervuld. Verzoeker stelt te dien aanzien dat de wederpartij ook bepaalde kandidaten uit de kringen der tijdelijke ambtenaren die aan de politieke secretariaten van het Europese Parlement verbonden waren, op het oog had.

Verzoeker weerspreekt het betoog van verweerder volgens hetwelk de jury over zelfstandige discretionaire bevoegdheden zou beschikken. De jury had zich, integendeel, te houden aan welomschreven rechtsregels die stipt moeten worden nageleefd. De stelling van de wederpartij komt erop neer dat de werkzaamheden der jury aan iedere rechtscontrole zouden zijn onttrokken. Het kan niet anders of het Hof is ten deze bevoegd tot uitoefening van een rechtscontrole die niet hoeft te wijken voor het geheim van het jury-beraad.

Na erop te hebben gewezen dat verweerder zijns inziens alle gevraagde stukken zal moeten overleggen, zet verzoeker zich tot bespreking van de stukken die reeds werden geproduceerd. Zich houdend aan de volgorde der onderscheiden door de jury vastgestelde maatstaven, maakt hij de volgende opmerkingen:

> *Criterium 1:* diensttijd in categorie A of in het kader LA, uit welken hoofde ook: *Puntenwaardering:* 1 punt per jaar met een maximum van 10 punten.

Door het aanleggen van deze maatstaf worden alle ambtenaren die, zoals verzoeker, meer dan 10 jaar diensttijd in categorie A hebben volbracht, benadeeld.

> *Criterium 2:* diensttijd verkregen in de naastlagere loopbaan, dat wil zeggen A4/5 of LA4/5. *Puntenwaardering:* 1 punt per jaar met een maximum van 10 punten.

Zelfde opmerking als ten aanzien van criterium 1.

> *Criterium 3:* leeftijd. *Puntenwaardering:* 1 punt vanaf 30 jaar, 2 punten vanaf 35 jaar en zo vervolgens tot 5 punten boven 50 jaar.

Deze maatstaf heeft met betrokkenes verdiensten niets uitstaande en is dus onjuist. Waar de gemiddelde leeftijd van de andere kandidaten ongeveer 35 jaar bedroeg, kon een bepaalde kandidaat door dit criterium worden beoordeeld.

*Criterium 4:* Plaatsing op de lijst van geschikte kandidaten voor een A3-post na een vergelijkend onderzoek op grond van een examen. *Puntenwaardering:* 3 punten.

Ofschoon weinig overtuigend — men kan er bepaalde kandidaten mee willen bevoordelen —, leent deze maatstaf zich niet a priori tot kritiek.

*Criterium 5:* Universitaire diploma's en getuigschriften. *Puntenwaardering:* 0-20 punten.

Verzoeker, die in het bezit is van een universitair diploma, vraagt zich af waarom de jury hem maar 4 punten heeft toegekend. Hij meent dat dit, gemeten aan de maatstaven vermeld in de kennisgeving van vacature A/43, te zijnen aanzien discriminatie oplevert. Voorts mag men zich afvragen waarom de jury stilzwijgend is voorbijgegaan aan zijn vergelijkbare beroepservaring.

*Criterium 6:* Studies die met name verband houden met de bijzondere eisen welke aan de te vervullen posten worden gesteld. *Puntenwaardering:* 0-10 punten.

Men dient zich af te vragen aan welke bijzonder studies hier is gedacht. Het gaat om vijf verschillende posten, zodat de mogelijkheid om in al deze gevallen dezelfde maatstaf aan te leggen ontbreekt.

*Criterium 7:* Algemene beoordelingen en professionele waarderingen in de instellingen van de Gemeenschappen. *Puntenwaardering:* 0-10 punten.

Ondanks zijn uitstekende beoordelingsrapporten verkreeg verzoeker slechts 7,5 punten, terwijl twee andere kandidaten zonder beoordelingsrapport zich „billijkheidshalve" 7 punten zagen toegekend. Twee andere kandidaten over wie geen beoordelingsrapport was uitgebracht, kregen evenwel geen enkel punt. Zulke waarderingen kunnen niet ernstig worden genomen.

*Criterium 8:* Ervaring of vroegere werkzaamheden van soortgelijke aard dan wel werkzaamheden die een voorbereiding inhielden op taken overeenkomende met die aan de te vervullen posten verbonden. *Puntenwaardering:* 0-10 punten.

Dat men met deze maatstaf heeft gewerkt, is wel het beste bewijs van détournement de pouvoir. Volgens de stukken die de wederpartij in het geding heeft gebracht, heeft de heer Küster in zoverre geen punten toegewezen gekregen ofschoon hij kan bogen op professionele werkzaamheden van drie jaren op verschillende posten in de Duitse industrie verricht. Bovendien worden de resultaten van het vergelijkend onderzoek door aanlegging van dit criterium noodzakelijkerwijs vervalst omdat kandidaten die onmiddellijk na voltooiing van hun studie of korte tijd nadien bij de instellingen der Gemeenschappen in dienst zijn getreden, zo wel in het nadeel moeten geraken ten opzichte van degenen die in de laatste tijd bij die instellingen zijn gaan werken. Verzoeker vraagt zich af welk uitgangspunt de jury heeft om deze vroegere werkzaamheden te kunnen beoordelen. Hij concludeert dat dit criterium pasklaar is gemaakt om kandidaten met een lange beroepservaring bij de instellingen te kunnen uitschakelen.

*Criterium 9:* Bekwaamheid leiding te geven aan een groep personeelsleden van hoog niveau. *Puntenwaardering:* 0-10 punten.

Verzoeker kreeg 4 punten en wijst er op dat dit cijfer in strijd is met het beoordelingsrapport.

*Criterium 10:* Organisatorische en methodische kwaliteiten. *Puntenwaardering:* 0-10 punten.

Zelfde opmerking als ten aanzien van het vorig criterium.

*Criterium 11:* Toetsing van talenkennis. *Puntenwaardering:* 0-10 punten.

*Criterium 12:* Toetsing van zeer gedegen kennis van structuur en werking van de Europese Gemeenschappen en haar instellingen, met name het Parlement, en van de verdragen en wetgeving der Gemeenschappen. *Puntenwaardering:* 0-10 punten.

Het aanleggen van deze maatstaven komt in feite neer op een vergelijkend onderzoek op grondslag van een mondeling examen en is daarom in strijd met de aankondiging van het vergelijkend onderzoek A/43, waarin alleen een intern vergelijkend onderzoek op grond van schriftelijke bewijsstukken was voorzien. Het is normaal dat de jury de kandidaten voor zich doet verschijnen en een onderhoud met hen heeft, maar het is rechtens ongeoorloofd dit onderhoud te gebruiken voor het toetsen van kennis op tweeërlei gebied — met tweemaal een van 0 tot 10 punten lopende waardering —.

Verzoeker concludeert dat hij ten minste 12 à 15 punten meer had kunnen behalen en dan zeer waarschijnlijk zou zijn bevorderd. Het is te betreuren dat de jury niet de in casu meest voor de hand liggende maatstaf — beroepservaring verkregen op de te vervullen post — heeft aangelegd. Hij komt tot de slotsom dat er bij de selectie der kandidaten sprake is geweest van détournement de pouvoir — die alle verrichtingen van de jury onrechtmatig maakt —.

Ten slotte betoogt hij dat de jury niet door het bevoegde gezagsorgaan is genoemd. Volgens artikel 30 van het Statuut wordt de jury benoemd door het tot aanstelling bevoegd gezag. Blijkens de beschikking van 12 december 1962 van het Bureau van het Parlement zijn de uit artikel 30 van het Statuut voortvloeiende bevoegdheden ten aanzien van ambtenaren in de categorie A aan de voorzitter van het Parlement voorbehouden. Volgens haar rapport is de jury benoemd door de secretaris-generaal, of wel in strijd met de beschikking van 12 december 1962 en dus ook met artikel 30 van het Statuut. De benoeming der jury moet, omdat zij door een onbevoegd gezagsorgaan geschied is, als nietig worden beschouwd. Aan de uitkomsten van haar werkzaamheden moet dus iedere waarde worden ontzegd.

*Verweerder* herhaalt zijn opmerkingen inzake de niet-ontvankelijkheid van het beroep wat het tweede gedeelte van het petitum betreft. Ten principale verklaart verweerder niet in staat te zijn tot overlegging van de stukken die verzoeker geproduceerd wenst te zien. Met betrekking tot de beweerde niet-naleving van artikel 29, lid 1, sub a), van het Statuut, wordt erop gewezen dat dit voorschrift de administratie alleen maar verplicht de mogelijkheden tot bevordering en tot overplaatsing te onderzoeken; nergens wordt bepaald dat daarvan een document moet worden opgemaakt.

Ten aanzien van de gedetailleerde bespreking die verzoeker in zijn memorie van repliek gewijd heeft aan de gegevens welke de jury blijkens haar verslag bij haar beoordeling in aanmerking heeft genomen, merkt verweerder op dat het niet op 's Hofs weg kan liggen het werk van de jury over te doen of zijn oordeel voor dat van de jury in de plaats te stellen. 's Hofs bevoegdheid is tot een onderzoek naar de rechtmatigheid van een vergelijkend onderzoek beperkt. Verweerder weerspreekt dat de jury in het bestek van een vergelijkend onderzoek dat op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken werd gevoerd, tot een mondeling examen zou zijn overgegaan. Hij heeft de kandidaten gehoord alvorens de door hen overgelegde diploma's te toetsen. Dit laatste is volkomen geoorloofd en stempelt het vergelijkend onderzoek niet tot een op de grondslag van een examen gehouden onderzoek.

De benoeming van de jury door de secretaris-generaal van het Parlement heeft overeenkomstig de voorschriften plaatsgehad; dit blijkt uit de beschikking houdende bepaling der tot aanstelling bevoegde gezagsorganen, die door het bureau van het Europese Parlement op zijn

vergadering van 7 en 8 oktober 1971 is vastgesteld.

IV — Mondelinge behandeling

Nadat het hiervoor weergegeven rapport ter terechtzitting was uitgebracht, is overgegaan tot het horen van de getuige en tot de ter terechtzitting van 23 januari 1975 gehouden mondelinge behandeling.

Verzoeker was vertegenwoordigd door de advocaat V. Biel, het Europese Parlement door de advocaat A. Bonn.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 19 februari 1975 zijn conclusie genomen.

## Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het beroep strekt tot nietigverklaring van de besluiten waarbij het tot aanstelling bevoegde gezag zou hebben geweigerd aan verzoeker per 1 september 1973 de voordelen verbonden aan een interimaat als bedoeld in artikel 7, tweede lid, van het Statuut van de ambtenaren alsook — met ingang van 1 december 1973 — de in datzelfde artikel bedoelde aanvullende toelage toe te kennen en voorts tot nietigverklaring van de benoemingen waartoe het Parlement is overgegaan na openstelling van de vacatures vermeld in de aankondiging nr. 875 — die nadien door de kennisgeving van vacature A/43 is vervangen —;

De ontvankelijkheid van het beroep

2 Overwegende dat verweerder stelt dat verzoeker, wat de beide eerste onderdelen van het petitum betreft, in zijn vordering niet kan worden ontvangen omdat daaraan niet de in de artikelen 90 en 91 van het Statuut van de ambtenaren voorgeschreven klacht zou zijn voorafgegaan;

3 Overwegende dat verzoeker zich bij brief van 26 november 1973 tot het tot aanstelling bevoegd gezag heeft gewend met een verzoek om toekenning van de voordelen verbonden aan vervulling ad interim van het ambt van afdelingshoofd — secretaris van een commissie van het Europees Parlement —;

4 dat bedoeld verzoek is afgewezen in een besluit van 4 maart 1974, dat tevens —implicite doch onmiskenbaar — de weigering behelsde hem de aanvullende toelage bedoeld in artikel 7, lid 2, van het Statuut toe te kennen;

5 dat verzoeker na die weigering het onderhavig beroep heeft ingesteld, waarbij was gevoegd een verzoekschrift, strekkende tot verkrijging van een uitspraak in kort geding tot opschorting van alle ter voorziening in voormelde vacatures te nemen maatregelen;

6 dat verzoeker weliswaar aan zijn beroep geen nieuwe klacht heeft doen voorafgaan, doch op 22 februari 1974 zijn eerder gedaan verzoek wel heeft aangevuld met een klacht ter zake van het feit dat er te zijnen aanzien geen maatregel was genomen waarbij hij werd aangewezen het ambt van secretaris ad interim te vervullen;

7 dat verzoeker het er dan ook voor mocht houden dat in de brief van 4 maart 1974 op beide klachten afwijzend is beschikt;

8 dat in ieder geval de omstandigheid dat hij bij zijn tot nietigverklaring strekkend beroep een verzoek om een uitspraak in kort geding had gevoegd, dat beroep krachtens artikel 91, lid 4, van het Statuut ontvankelijk maakte — des dat een beslissing op genoemde klacht niet behoefde te worden afgewacht —;

9 dat al moge het geding in rechte niet zijn opgeschort in voege als in het geval van de speciale procedure van artikel 91, lid 4, is voorzien, deze na het instellen van het beroep ingetreden omstandigheid niet tot niet-ontvankelijkheid kan leiden;

10 Overwegende dat verzoeker volgens verweerder ook in zijn derde grief niet kan worden ontvangen omdat hij zich in zijn tegen de bestreden benoemingen gerichte klacht van 7 maart 1974 niet zou hebben bediend van de gronden tot nietigverklaring waarop hij nadien zijn beroep deed rusten;

11 Overwegende dat in een verzoek of klacht als bedoeld in de artikelen 90 en 91 van het Statuut het voorwerp en de gronden van de klacht weliswaar op zodanige wijze behoren te zijn vermeld dat het betrokken gezagsorgaan met

kennis van zaken een beslissing kan nemen, doch dat eventuele onrechtmatigheidsgronden niet reeds in dit precontentieuze stadium behoeven te worden geformuleerd;

12 dat de klacht van 7 maart 1974, waarin trouwens naar eerdere correspondentie wordt verwezen, aan deze voorwaarden voldoet;

13 dat het beroep derhalve ontvankelijk is;

Het interimaat

14 Overwegende dat verzoeker stelt dat de voordelen verbonden aan het interimaat bedoeld in artikel 7, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren, zonder meer dienen te worden toegekend aan een ambtenaar die zich bij vertrek van zijn naar een ander ambt bevorderde superieur met diens vervanging belast ziet;

15 dat een ambtenaar artikel 7, lid 2, „kan" worden aangewezen ad interim een ambt te vervullen dat behoort bij een hogere loopbaan van zijn categorie of groep dan die waarin hij is geplaatst;

16 dat voor de toepassing van deze bepaling — die voor de ambtenaar medebrengt dat hij op bepaalde uitkeringen van de administratie aanspraak mag maken — een uitdrukkelijk besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag nodig is;

17 dat het besluit een ambtenaar aan te wijzen een ambt ad interim waar te nemen van de beoordeling van het dienstbelang afhangt, zodat betrokkene niet reeds aan het enkele feit dat hij de tot het betrokken ambt behorende taken vervult, een aanspraak op de aan zodanig interimaat verbonden voordelen kan ontlenen;

18 dat het standpunt van verzoeker dan ook ongegrond is;

19 Overwegende dat derhalve ook het argument van verzoeker dat hij per 1 december 1973 recht kreeg op de aanvullende uitkering bedoeld in dat zelfde artikel 7, lid 2, moet worden verworpen;

De bestreden benoemingen

20 Overwegende dat verzoeker met betwisting van de rechtmatigheid van het intern vergelijkend onderzoek A/43 allereerst betoogt dat bedoeld onderzoek niet had mogen worden uitgeschreven zonder dat was bewezen dat de formaliteiten waren vervuld die in artikel 29, lid 1, letter a, van het Statuut van de ambtenaren worden voorgeschreven;

21 dat het tot aanstelling bevoegd gezag volgens dat artikel tot een vergelijkend onderzoek binnen de instelling als voorzien in letter b van genoemd lid slechts zou mogen overgaan wanneer het onmogelijk voorkomt langs de weg van bevordering of overplaatsing in de vacature te voorzien;

22 dat nu verzoeker volgens de bewoordingen van de over hem uitgebrachte tweejaarlijkse rapporten over de bekwaamheid beschikte om de vacature te vervullen en zich ook kandidaat had gesteld, zodanig bewijs van bekwaamheid niet mocht worden ter zijde gesteld, zodat het besluit een intern vergelijkend onderzoek uit te schrijven onrechtmatig zou zijn;

23 Overwegende dat dit argument niet kan worden aanvaard;

24 dat het tot aanstelling bevoegd gezag, wanneer een aantal personen voor bevordering of overplaatsing in aanmerking kan worden gebracht, tot de slotsom kan komen dat het dienstbelang en de bij aanwerving in acht te nemen onpartijdigheid met een intern vergelijkend onderzoek gebaat zijn;

25 dat het standpunt van verzoeker erop neer komt dat de eerst aanwezende vervanger van een ambtenaar wiens ambt vacant is geworden, aanspraak op diens opvolging zou mogen maken zodra uit het dossier blijkt dat hij over alle voor de vervulling van die post nodige hoedanigheden beschikt;

26 dat zowel het dienstbelang als de rechten van andere ambtenaren zich tegen zodanige aanspraak verzetten,

27 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

28 Overwegende dat verzoeker in de tweede plaats kritiek uitoefent op de werkzaamheden van de jury belast met het intern vergelijkend onderzoek A/43, namelijk wat betreft de maatstaven vastgesteld met het oog op het opmaken van de lijst van geschikte kandidaten en de puntenwaardering die aan de onderscheiden kandidaten moest worden toegekend;

29 Overwegende dat ofschoon aan een vergelijkend onderzoek op grondslag van schriftelijke bewijsstukken wegens de noodzakelijkerwijze betrekkelijke aard van de gegevens waarop het moet berusten voor bepaalde deelnemers nadelen verbonden kunnen zijn, artikel 29 zodanig onderzoek nochtans met zoveel woorden voorziet;

30 dat derhalve verzoekers argumenten, voor zover kritiek behelzende op de aan die procedure eigen onvolkomenheden, niet kunnen worden aanvaard;

31 dat daarentegen kan worden geconstateerd dat de keuze der door de jury aangehouden criteria blijkbaar was ingegeven door onpartijdige bedoelingen en door de wens zoveel mogelijk rekening te houden met de verschillende factoren die in casu in aanmerking moesten worden genomen;

32 dat in ieder geval niet blijkt dat verzoeker door de keuze der criteria willekeurig is benadeeld in dier voege dat die keuze te zijnen aanzien détournement de pouvoir of schending van zijn statutaire rechten zou behelzen;

33 Overwegende dat verzoeker, wat de puntenwaardering betreft die uit aanlegging van de verschillende criteria resulteert, terecht bezwaar maakt tegen het besluit van de jury om — onder het criterium „algemene beoordelingen en professionele waarderingen in de instellingen van de Gemeenschappen" — aan twee kandidaten zonder beoordelingsrapporten 7 punten op een maximum van 10 toe te kennen;

34 dat het namelijk ging om twee sinds een aantal jaren als tijdelijke functionarissen op de secretariaten der politieke groepen werkzame kandidaten over

wie, wegens de tijdelijke aard van hun dienstverband, geen beoordeling was opgemaakt;

35 dat ofschoon aan de toelating van tijdelijke functionarissen tot interne vergelijkende onderzoeken niets in de weg staat, het niet aangaat hun fictieve punten toe te kennen wanneer zij als gevolg van hun rechtspositie niet aan de aangehouden criteria voldoen;

36 dat verzoeker door deze onregelmatigheid evenwel niet is bezwaard, nu de beide bedoelde personen niet in de vacatures zijn benoemd;

37 Overwegende dat het verzoek om nietigverklaring der benoemingen dan ook als ongegrond moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

38 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

39 dat evenwel volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering kosten door de instellingen gemaakt in door personeelsleden van de Gemeenschappen aanhangig gemaakte zaken, te haren laste blijven;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

**1. verwerpt het beroep;**

**2. verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal dragen.**

Mertens de Wilmars Donner O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op twaalf maart negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

J. Mertens de Wilmars